

Keď sú ľudia ľuďmi

Keď sedím na zemi vyhriatej,

Splývam s trávou, kvetmi, kameňmi,

Otváram oči, i dušu plnú slov,

A sledujem, ako sú ľudia ľuďmi.

Ľudia, ktorí na ramenách nosia

Váhu vzduchu, no i tak bez hláska,

Tí čo odišli z plátna, stratili divákov,

Tí, ktorým z tváre padla maska.

Sledujem ako človek sa mení,

Keď z pódia zíde dole,

Keď zrazu ani ten úsmev nepravý není,

Keď neunáša more loď, ale loď more.

Keď ľudia ľuďmi stanú sa,

Stratia pojem o čase,

O svet záujem v momente stratí sa,

A oni prestanú splývať v mase.

Vidím ako bubliny,
Nosiče všetku farbu sveta,
Rozosmievajú deti, starcov, celé rodiny,
A vlastne všetkých z námestia.

Keď ľudia ľuďmi sú,
I knihy akosi ľahšie sa čítajú,
Aj pero rýchlejšie podľahne veršu,
A nápady hneď rezkejšie sa rodia
i mĺňajú.

Keď sú ľudia ľuďmi,
Neprekáža im samota,
A príjemnými tónmi hudby,
nechajú sa unášať.
Keď ľudia chápaví sú,
Neprekáža im nedokonalosť doby.

Keď ľudia hraví sú,
Tak voľne bežia bosí po tráve,
Keď ľudia sami sebou sú,
Úsmev nezíde im z tváre.

Keď ľudia voľní sú,
Dajú dole z rúk ťažké okovy,

Keď ľudia ľudský sú,

Tak všetko zlo sveta na chvíľu,

Vzdialilo sa akoby.

Slnko svieti, no nikoho netrápi páľava,

Keď čas nás nesužuje,

A porota nie je prítomná,

Zatiaľ nás neznámy pocit, žeby úľava?

Keď dievčaťu v smutnom rúchu,

Ozvu sa tóny melódie,

Ocitá sa v myšlienkovom tichu,

Už nezhynie, už zase žije.

Postarší pár,

Čo na námestí plnom jari,

Aj napriek toľkým desaťročiam,

Akoby opäť boli zaľúbení.

Sledujem ľudí plných ľudskosti,

Majiteľa čo so psom sa hrá,

Dvoch chlapcov čo delia sa o sladkosti,

Muzikanta, čo flautu v ruke má.

Dievča čo tancuje do hudby,
Ktorá len v jej ušiach odznieva,
Pani čo v rukách má lákavý hrnček kávy,
Čo do príbehu knihy sa ponára.

Žienka čo s úsmevom
Sama sedí v turistickom vlaku,
Či mladý básnik mne oproti,
Čo unikol nátlaku.

Slečna ktorá o rameno svojej polovičky,
Spokojne opiera si hlavu,
Kamarátky čo šuškejú si
Akúsi tajnú správu.

Moja rovesníčka,
čo denník s kresbami si otvára,
Či akási mladá dáma v šatách belasých,
Akoby ušla priamo spod oltára.

Keď deti jašia sa pri fontáne,
A voda strieka do všetkých strán

Vidieť to všetko nemala som v pláne,
Ale som tu a do ľudských duší nazerám.

Ozýva sa pieseň jari,
Počujem vodu, smiech, hudbu i štebot vtáčí,
To ako priateľ priateľke sa zdraví,
Zvuku ľudského asi sa nikdy nenabažím.

Aj ja som ľudským človekom,
I ja sa pred očami poroty skrývam,
Pre ľudí bez divákov ja som tichým divákom,
Ja neriešim, neposudzujem,
ja sa len bez slov dívam...

